

OM GUTTEN, SOM GIK TIL NORDENVINDEN, OG KRÆVEDE MELET IGJEN

DER var engang en gammel Kone, som havde en Søn, og da hun var meget ussel og skröbelig, saa skulde Gutten, Sönnen hendes, gaa paa Stabburet for hende efter Grödmel til Middags. Men da han steg ud paa Stabburstrappen, saa kom Nordenvinden flygende, tog Melet fra ham og foer gjennem Veiret med det. Gutten gik paa Stabburet efter mere, men da han steg ud paa Trappen, kom Nordenvinden flygende igjen og tog Melet fra ham, og saaledes gik det ogsaa den tredie Gang. Dette blev Gutten harm for, og han syntes, at det var urimeligt, at Nordenvinden skulde fare saaledes frem, og saa tænkte han, han fik lede ham op og kræve Melet tilbage. Han lagde da afsted, men Veien var lang, og han gik og han gik, og saa kom han endelig til Nordenvinden. "God Dag," sagde Gutten, "og Tak for Sidst." "God Dag," svarede Nordenvinden—han var grov i Maalet—"og selv Tak for Sidst. Hvad vil du?" sagde han. "Aa," sagde Gutten, "jeg vil nok bede dig, om du vil være saa god at lade mig faa igjen det Melet, du tog fra mig paa Stabburstrappen; for Lidet har vi, og naar du skal fare saaledes og tage det Gran, vi har, saa bliver det ikke andet end Sveltihjel." "Jeg har ikke noget Mel," sagde Nordenvinden,

“men siden du er saa nödig, skal du faa en Dug, som skaffer dig alt hvad du kan önske, naar du bare siger: “Dug, bred dig ud og dæk op med alle Slags kostelige Retter!” Det var Gutten vel fornöiet med. Men da Veien var saa lang, at han ikke kunde naa hjem om Dagen, gik han ind til en Gjæstgiver paa Veien, og da de, som vare der, skulde til at spise til Aftens, lagde han Dugen paa et Bord, som stod i Krogen, og sagde: “Dug, bred dig ud og dæk op med alle Slags kostelige Retter!” Aldrig för havde han sagt det, saa gjorde Dugen det, og Alle syntes, det var en herlig Ting; men ingen likte det bedre end Gjæstgiverkonen. Det var ikke stor Byrde med Stegning og Kogning, med Dugning og Dækning, med Henting og Fremsætting paa det Bordet, tænkte hun. Da det derfor led ud paa Natten, saa Alle sov, tog hun Guttens Dug og lagde en anden i Steden, som var akkurat ligedan som den, han havde faaet af Nordenvinden, men som ikke kunde dække op med Havrelefse engang. Da Gutten vaagnede, tog han Dugen sin og gik afsted med, og den Dagen kom han hjem til Moderen. “Nu,” sagde han, “har jeg været hos Nordenvinden, det var en skikkelig Mand, for han gav mig denne Dugen, og naar jeg bare siger til den: Dug, bred dig ud og dæk op med alle Slags kostelige Retter! saa faar jeg al den Mad, jeg kan önske mig.” “Ja, det ved jeg vist,” sagde Moderen, “men jeg tror det ikke, förend jeg ser det.” Gutten skyndte sig, satte frem et Bord, lagde Dugen paa det og sagde: “Dug, bred dig ud og dæk op med alle

Slags kostelige Retter !” men Dugen dækkede ikke op med en Bid Fladbröd engang. “Der bli’r ikke anden Raad, end jeg faar gaa til Nordenvinden igjen da,” sagde Gutten, og lagde afsted. Ud paa Eftermiddagen kom han did, hvor Nordenvinden boede. “God Kveld,” sagde Gutten. “God Kveld,” sagde Nordenvinden. “Jeg vil nok have Ret for Melet, du tog fra mig,” sagde Gutten, “for den Dugen jeg fik, duede ikke meget.” “Jeg har ikke noget Mel,” sagde Nordenvinden, “men der har du en Buk, som gjør bare Gulddukater, bare du siger : Min Buk, gjør Penge !” Den syntes Gutten godt om ; men da det var saa langt hjem, at han ikke kunde række did den Dag, saa tog han igjen Nattekvarter hos Gjæstgiveren. För han forlangte noget, prøvede han Bukken, for han vilde se, om det ogsaa var sandt, hvad Nordenvinden havde sagt, og det var rigtigt nok ; men da Gjæstgiveren saa dette, syntes han, det var en gild Buk, og da Gutten vel var falden i Sövn, saa tog han en anden, som ikke gjorde Gulddukater, og satte i Steden. Morgenen efter gik Gutten afsted, og da han kom hjem til sin Moder, sagde han : “Nordenvinden er en snil Mand alligevel ; nu gav han mig en Buk, som kan gjøre Gulddukater, bare jeg siger : Min Buk, gjør Penge !” “Det ved jeg vist,” sagde Moderen, “det er ikke andet end Snak, og jeg tror det ikke, för jeg ser det. “Min Buk, gjør Penge !” sagde Gutten ; men det blev ikke Penge, det Bukken gjorde. Han gik da igjen til Nordenvinden og sagde at Bukken ikke duede noget, og at han vilde have Ret for Melet.

“Ja, nu har jeg ikke noget andet at give dig,” sagde Nordenvinden, “end den gamle Kjæppen, som staar borte i Krogen; men den er slig, at naar du siger: Min Kjæp, slaa paa! saa slaar den, lige til du siger: Min Kjæp, stille!” Da Veien igjen var lang, saa gik Gutten ogsaa ind til Gjæstgiveren den Kveld; men da han kunde skjønne, hvorledes det var gaaet med Dugen og Bukken, saa lagde han sig strax til at snorke paa Bænken, og lod som han sov. Gjæstgiveren, som ogsaa kunde skjønne, at Kjæppen duede til noget, ledte op en, som lignede den, og vilde sætte den i Steden, da han hørte, at Gutten snorkede; men i det samme Gjæstgiveren skulde tage Stokken, raabte Gutten: “Min Kjæp, slaa paa!” og Kjæppen til at banke Gjæstgiveren, saa at han hoppede baade over Borde og Bænke og raabte og skreg: “Aa, Herregud! aa Herregud! lad Kjæppen være rolig, ellers slaar den mig ihjel; du skal faa igjen baade Dugen og Bukken.” Da Gutten syntes, Gjæstgiveren havde faaet nok, sagde han: “Min Kjæp, stille!” tog Dugen og puttede i Lommen og Kjæppen i Haanden, bandt en Snor om Hornene paa Bukken, og gik hjem med Alt. Det var god Ret for Melet!

VESLEFRIK MED FELEN.

DER var en Gang en Husmand, som havde en eneste Søn, og denne Gutten var skröbelig og havde maadelig Helse, saa han ikke orkede at gaa paa Arbeide. Han hedte Frik, og lidenvorren var han ogsaa, saa kaldte de ham Veslefrik. Hjemme var der lidet baade at bide og brække, saa gik Far hans ud paa Bygden og vilde fæste ham bort til Jæter eller Visergut. Men der var ingen, som vilde have Gutten hans, för han kom til Lensmanden, han skulde tage ham, for han havde nylig jaget Visergutten sin, og der var ingen, som vilde til ham, for han havde Ord for at være en Skarv. Det var bedre noget end ikke noget, tænkte Husmanden, Maden fik han da, for hos Lensmanden skulde han tjene for Kosten; Lön og Klæder blev der ikke talt om. Men da Gutten havde været der i tre Aar, vilde han reise, og da gav Lensmanden ham hele Lönnen paa een Gang. Han skulde have en Skilling Aaret; "mindre kunde det ikke være," sagde Lensmanden; saa fik han tre Skilling i alt. Veslefrik syntes nok, det var store Penge, for han havde aldrig eiet saa meget; men han spurgte, om han ikke skulde have noget mere. "Du har faaet mere, end du skulde have," sagde Lensmanden. "Skal jeg ikke have noget til Klæder da," sagde Veslefrik. "Det jeg havde, da jeg kom hid, har jeg slidt